

Άγιος ιερομάρτυρας Ρηγίνος, επίσκοπος και πολιούχος Σκοπέλου

/ [Πεμπτούσία](#)

Ο Άγιος Ρηγίνος γεννήθηκε στη Λεβάδεια της Βοιωτίας, στις αρχές του 4^{ου} αιώνας μ.Χ. από ευσεβείς και εναρέτους γονείς, οι οποίοι τον εβοήθησαν να λάβει τη θύραθεν παιδεία αλλά και την ορθόδοξη αγωγή. Η αγάπη του για τον Κύριο και η πνευματική του πρόοδος τον μεταμόρφωσαν σε σκεύος εκλογής και σε ναό της Αγίας Τριάδος.

Ο Άγιος έζησε την εποχή που εβασίλευσαν οι δύο υιοί του Μεγάλου Κωνσταντίνου, ο μεν Κωνσταντίος στην Κωνσταντινούπολη (Ανατολή), ο δε Κώνστας στη Ρώμη (Δύση). Και οι δύο διάδοχοι του Μεγάλου Κωνσταντίνου είχαν ανατραφεί με τις

αρχές της χριστιανικής πίστεως, αλλά ο μεν Κωνσταντίνος είχε συνειδητά αποδεχθεί τον Αρειανισμό, ο δε Κώνστας παρέμεινε πιστός στις δογματικές αποφάσεις της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου. Και οι δύο είχαν ως κοινά χαρακτηριστικά της θρησκευτικής τους πολιτικής, αφ' ενός μεν την καταπολέμηση της εθνικής θρησκείας, αφ' ετέρου δε την υπεράσπιση της ενότητας της Εκκλησίας;

Η εκκλησιαστική τους πολιτική είχε ως συνέπεια όχι μόνο τη συντήρηση, αλλά και τη διεύρυνση της εκκλησιαστικής διασπάσεως μεταξύ των οπαδών και των αντιπάλων της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου. Οι συνεχείς παρεμβάσεις, αυθαίρετες ή μη, στα εκκλησιαστικά πράγματα υπήρξαν πηγή εντάσεως στις αρειανικές έριδες του 4^{ου} αιώνα μ.Χ.

Έτσι ο Άγιος απεστάλη στη νήσο Σκόπελο από τον θείο του Αχιλλείο (+15 Μαΐου, πολιούχο της πόλεως Λαρίσης), για να ενισχύσει τους εξόριστους που βρίσκονταν εκεί και να τους στερεώσει στην ορθόδοξη πίστη.

Σύμφωνα με κάποιες πληροφορίες του Συναξαριστού του Αγίου Αχιλλείου, ο Άγιος Ρηγίνος παρηκολούθησε τις εργασίες της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου, το έτος 325 μ.Χ. μαζί με τον Άγιο Αχιλλείο. Όμως, μολονότι καταδικάσθηκε ομόφωνα από τους θεοφόρους Πατέρες η αίρεση του Αρειανισμού, οι οπαδοί του Αρείου δεν εξέλιπαν και συνέχιζαν να διαδίδουν τις αιρετικές δοξασίες τους. Επικράτησε εκ νέου μεγάλη αναταραχή στους κόλπους της Εκκλησίας, κρίση και κατά συνέπεια χωρισμός σε δύο παρατάξεις, κάτι που ανησύχησε ιδιαίτερα τους δύο αυτοκράτορες Κωνσταντίνιο και Κώνστα. Τελικά οι δύο αυτοκράτορες συμφώνησαν να συγκληθεί μία νέα Σύνοδος στη Σαρδική (Σόφια). Πράγματι, η Σύνοδος συγκλήθηκε στη Σαρδική, το έτος 343 μ.Χ. Στη Σύνοδο έλαβε μέρος και ο Άγιος Ρηγίνος, ο οποίος εξόντωσε όλες τις αιρέσεις με το λόγο του και την τόλμη της γνώμης του.

Μετά τη λήξη της Συνόδου ο Άγιος Ρηγίνος επέστρεψε στη Σκόπελο. Αλλά και πάλι η Εκκλησία του Χριστού εκλυδωνίσθηκε και εταράχθηκε από τον αυτοκράτορα της Κωνσταντινουπόλεως Ιουλιανό τον Παραβάτη (361-363 μ.Χ.), ο οποίος ηθέλησε να επαναφέρει τη θρησκεία των αρχαίων Ελλήνων.

Στη διάρκεια των διωγμών που διέταξε ο βασιλέας, έφθασε στη Σκόπελο ο έπαρχος της Ελλάδος και των Σποράδων. Αμέσως εκάλεσε τον ποιμενάρχη της Σκοπέλου και του υπέδειξε να αλλάξει πίστη και να ασπασθεί την ειδωλολατρία. Όμως ο Άγιος περιφρόνησε την υπόδειξή του και ενέμεινε με πνευματική ανδρεία και σταθερότητα στην πατρώα ευσέβεια. Στις 25 Φεβρουάριου του 362 μ.Χ. οδηγήθηκε για τελευταία φορά ενώπιον του επάρχου. Στις προτροπές του να αρνηθεί τον Χριστό, ο Άγιος δεν έδωσε καμία απάντηση. Έτσι οδηγήθηκε στο

στάδιο της νήσου, όπου υπέστη και άλλα φρικτά βασανιστήρια, και ακολούθως στη θέση «Παλαβό γεφύρι», όπου αποκόπηκε από τον δήμιο η τίμια κεφαλή του. Τη νύχτα οι Χριστιανοί παρέλαβαν το τίμιο σκήνωμα του Αγίου και το ενταφίασαν μέσα στο δάσος του υπερκείμενου λόφου, όπου βρίσκεται μέχρι σήμερα ο τάφος του.

(Επισκόπου Φαναρίου Αγαθαγγέλου, Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας, Φεβρουάριος, εκδ. Αποστ. Διακονία, σ. 241-244)